

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/24/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010180
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010180.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, 843 56 Bratislava, právne zastúpenej: Mgr. Zuzana Zlámalová, advokátka so sídlom Trnavská 11, 831 04 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/054/2012 z 25. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/054/2012 z 25. septembra 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v F. U. č. XXXXXXXXXXX/XXXX.

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/054/2012 z 25. septembra 2012 odporkyňa v správnom konaní č. 291-PLO/O-3293/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 rozhodla, že navrhovateľka porušila:

I. povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 20. apríla 2012 o cca 20:23 hod. odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý mohol ohroziť morálny vývin maloletých;

II. povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 20. apríla 2012 o cca 20:23 hod. odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do

18 rokov, v dôsledku čoho došlo jeho klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania; za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii uložená sankcia, určená podľa § 67 ods. 5 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii, pokuta vo výške 5000 €.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom okrem citácie na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona uviedla: „Relácia s názvom Farma je relácia typu reality show. Podstatou programov typu reality show je okrem iného zobrazovanie vzťahov medzi jednotlivými účinkujúcimi, ktorí sa pod vplyvom prostredia, vzájomného núteného spolužitia a vzájomných interakcií na vzniknuté situácie dostávajú do rozličných konfliktných situácií. Dôležité je, že sa v danom type programov jedná o účinkujúcich, ktorí sa až do doby ich „uzamknutia v stiesnenom priestore“ absolútne vzájomne nepoznali, jedná sa teda o konflikt rozličných povahových, vekových a ďalších charakterových prvkov, záujmy každého z jednotlivých účinkujúcich môžu byť rozdielne, spoločným cieľom je výhra v súťaži motivovaná finančne. Dôležité je v programe s názvom Farma prihliadať aj na konkrétne prostredie, v ktorom sa show odohráva, jedná sa o drsnú realitu života na prostriedkovo jednoduchej farme, nutnosť prežiť v akomkoľvek význame, zabezpečiť si prostriedky na obživu. Tzv. farmári žijú na farme s limitovanými prostriedkami na obživu a musia si sami mnohé zabezpečiť vlastnou prácou, zároveň musia plniť často náročné úlohy, ktoré im prideliť hospodár, musia teda mnohí pracovať tak, ako neboli zvyknutí. Na farme zároveň dochádza k situácii, kedy vlastným zavinením farmári majú nedostatok potravín, čím prichádza k núdzi a samozrejme aj k mnohým vyostreným situáciám. Medzi jednotlivými súťažiacimi sa utvárajú skupiny na základe vzájomných sympatií, na základe vodcovstva niektorého z leaderských osôb, skupiny si navzájom kladú prekážky a vytvárajú nepriaznivé situácie, ktoré môžu hraničiť až s krutosťou voči sebe. V každom prípade sa jedná o psychologickú hru a len tí psychicky najodolnejší sú schopní prežiť. To je podstata akejkoľvek reality show, kde sú ľudia vystavení psychickému aj fyzickému tlaku. Dôležité je dať do pozornosti, že každý účinkujúci je plnoletý a súťaže sa zúčastnil dobrovoľne a bez nátlaku, v ktorejkoľvek fáze svojho pobytu na Farme mal možnosť zo súťaže odísť bez akýchkoľvek sankcií zo strany producenta. Zároveň je dôležité upozorniť aj na fakt, že niektorí súťažiaci boli na Farme viac ako dva - tri mesiace, teda je nevyhnutné, že mohli pociťovať rôzne druhy fyzických aj psychických fobií. Následkom akéhokoľvek psychického a fyzického tlaku, vyčerpania, únavy býva frustrácia, táto sa v aj bežnom živote môže prejavovať prejavmi agresívnejšieho sexuálneho alebo vulgárneho správania. Vysielať si je vedomý týchto skutočností, preto svoje vysielanie upravoval a to jednak strihovou úpravou a následne aj vypípaním všetkých tvrdých vulgarizmov, alebo takých pojmov a viet, ktoré by mohli byť v rozpore s ustanovením zákona alebo v rozpore s morálkou a etikou. Samozrejme konal tak v takej miere, aby charakter samotného programu zostal zachovaný.“

Navrhovateľka ďalej poukázala na obsah pojmu „vulgarizmy“ a ich výskyt a pokiaľ ide o označenie programu podľa Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), nestotožnila sa s názorom odporkyne, že program mal byť označený prísnejšie, t. j. piktogramom „18“, ktorý znamená, že program je nevhodný pre mládež vo veku do 18 rokov. Podľa navrhovateľky v predmetnej relácii nebol prezentovaný alkoholizmus, neboli odvysielané priame výzvy na pitie alkoholu, prípadne iné pozitívne zmienky v súvislosti s pitím alkoholu. V predmetnom programe boli najtvrdšie vulgarizmy jednoznačne vypípané a ich zrozumiteľnosť teda bola nejasná a nečitateľná, v programe sa vyskytli len expresívne výrazy, ktoré vzhľadom na ich frekvenciu a kontextuálny výskyt a význam podmieňuje označenie programu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľka poukázala na ďalšie správne konania, ktoré boli začaté v krátkom časovom rozmedzí po sebe a všetky sa týkali vysielanej relácie s názvom Farma a všetky mali byť začaté za údajné porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Ďalej v dôvodoch odvolania navrhovateľka uvádzala, že rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné, nakoľko výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Popis skutku je podľa názoru navrhovateľky vymedzený len uvedením programu Farma, dátumom a termínom vysielania a uvedením tvrdení, že program mohol ohroziť morálny vývin maloletých a obsahoval hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a „slovná agresivita“. Vo výrokovvej časti teda absentuje popis konkrétnych slov, viet,

slovných spojení, ktoré mohli ohroziť morálny vývin maloletých a zároveň naplniť vyššie uvedené hodnotiace kritériá v tom zmysle, že program mal byť označený v súlade s vyhláškou vekovou vhodnosťou + 18 rokov. Podrobnejšie je vlastné konanie, ktoré podľa odporkyne naplnilo skutkové podstaty § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii popísané a špecifikované len v odôvodnení. Navrhovateľka má za to, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia správneho orgánu musí byť špecifikované tak, aby nemohlo byť zamenené s iným konaním, v danom prípade s inými výrokmi. Táto miera podrobnosti je nesporná pre celé sankčné konanie z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok, z dôvodu vylúčenia prekážky veci už rozhodnutej, pre potreby určenia rozsahu dokazovania a v neposlednej rade pre zaistenie riadneho práva na obhajobu. Poukázala pritom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. 2Sž/21/2010 z 18. mája 2011, 6Sž/37/2011 z 22. augusta 2012 a ďalšie, z ktorých vo všeobecnosti citovala stanoviská najvyššieho súdu k náležitostiam výroku rozhodnutí podľa § 46 a 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Ďalším dôvodom odvolania navrhovateľky bol tvrdý nezákonný postup a nezákonné získanie dôkazného prostriedku. Navrhovateľka uviedla, že začatie predmetného konania predchádzal list odporkyne z 25. apríla 2012 nazvaný ako „Výžiadanie záznamov vysielania“, ktorým správny orgán podľa § 5 ods. 1 písm. m) a § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii žiadal navrhovateľku o zaslanie programu Farma z 20. apríla 2012 odvysielaného o cca 20:15 hod. Navrhovateľka bola v dôsledku hrozby uloženia finančnej sankcie povinná správnomu orgánu v lehote 7 dní doručiť požadované záznamy. V predmetnej výzve však nebolo uvedené, za akým účelom a z akých dôvodov predmetné záznamy správny orgán vyžiadal, nebolo uvedené, že záznam bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľke. Navrhovateľka bola pod hrozbou finančnej pokuty nútená poskytnúť správnomu orgánu dôkaz, ktorý bol následne použitý v jej neprospech. S poukazom na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej je správne konanie o ukladaní sankcií posudzované ako trestné konanie, preto považovala navrhovateľka vyžiadanie záznamu a jeho použitie v správnom konaní za rozporné s čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v časti o práve na spravodlivý proces a prezumpciu neviny. Zároveň namietala, že ako podklad pre rozhodnutie slúžil aj písomný prepis vysielania bez uvedenia kto ho uskutočnil a z akého záznamu, a preto ho nie je možné považovať za relevantný dôkaz.

K uloženej sankcii navrhovateľka opätovne uviedla desať prípadov začatého správneho konania (pod por. č. 3 je uvedená prejednávacia vec) s celkovou výškou uložených sankcií 30 000 € za sedem prípadov, pričom takýto spôsob trestania považuje navrhovateľka za neprimeraný a v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku aj zákona o vysielaní a retransmisii, čo považuje za represiu. Podľa názoru navrhovateľky takéto konanie s poukazom aj na judikatúru NS SR (6Sž/37/2011, 2Tz/32/2005) vykazuje znaky „pokračujúceho deliktu“.

Z uvedených dôvodov žiadala navrhovateľka rozhodnutie odporkyne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odporkyni.

Odporkyňa sa listom z 3. decembra 2012 podrobne vyjadrila ku všetkým odvolacím dôvodom, pričom jej vyjadrenie bolo navrhovateľke 28. februára 2013 zaslané a žiadala odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Podľa jej názoru výroková časť tak vo veci porušenia § 20 ods. 3 ako aj § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii je v napadnutom rozhodnutí formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 20. apríla 2012 o cca 20:23 hod., spôsob spáchania správneho deliktu podľa § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý spočíva v odvysielaní programu, ktorý mohol ohroziť morálny vývin maloletých v čase o cca 20:23 hod, spôsob spáchania správneho deliktu podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý spočíva v odvysielaní programu s názvom Farma, ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, pričom predmetný program bol odvysielaný s označením - nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, správny delikt - protiprávnym konaním navrhovateľa je v prípade porušenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii zaradenie predmetného programu do vysielania v čase medzi 06:00 hod. a 22:00 hod. a v prípade porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii nesprávne uplatnenie jednotného systému označovania. Z uvedeného je

nepochybné, že výroková časť rozhodnutia tak exaktne popisuje konania, ktorých sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorých došlo k spáchaniu konkrétnych správnych deliktov, za ktoré mu bola uložená jedna úhrnná sankcia. Výrok napadnutého rozhodnutia presne, úplne a dostatočne určito špecifikuje správny delikt, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko navrhovateľ odvysielal dňa 20. apríla 2012 o cca 20:23 hod. iba jeden program s názvom Farma, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Poukázala pritom na rozsiahlu judikaturu najvyššieho súdu, medzi inými aj na rozsudky 5SŽ/17/2010 z 10. marca 2011 a č. 8SŽ/8/2010 z 20. októbra 2010.

V prípade vyžiadania si záznamov vysielania od navrhovateľky odporkyňa uviedla, že v prípade akéhokoľvek vysielateľa sa jedná o splnenie si povinnosti stanovenej priamo zákonom o vysielaní a retransmisii. Z tohto dôvodu nie je potrebné, aby pri vyžiadaní záznamov odporkyňa uvádzala dôvod, pre ktorý záznam vysielania žiada doručiť. Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov (napr. podľa § 40 zákona č. 351/2011 Z. z. musia subjekty podnikajúce na úseku elektronických komunikácií pod hrozbou sankcie § 73 ods. 1 písm. c) zákona č. 351/2011 Z. z. poskytovať Telekomunikačnému úradu Slovenskej republiky informácie o svojej činnosti. Ak by takto získané údaje nasvedčovali existencii protiprávneho stavu, Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky by mohol na ich základe začať vo veci konať a rozhodnúť.). Podľa jej názoru poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Správny orgán má možnosť získať tieto informácie aj iným spôsobom, avšak primárne tu je povinnosť regulovaného subjektu poskytnúť ich správneho orgánu. Nejedná sa o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti. Preto odporkyňa nevidí žiadny súvis so svojím konaním a navrhovateľkou namietaným porušením prezumpcie nevinu. Podľa názoru odporkyne je evidentné, že odporkyňa neprezumovala ani nevyslovovala vinu navrhovateľky v danom správnom konaní, ale na jeho začiatku konštatovala možnosť, teda podozrenie, že navrhovateľka sa mohla svojím konaním správneho deliktu dopustiť, pričom toto malo byť v priebehu správneho konania preukázané alebo vyvrátené. Porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii odporkyňa konštatovala až v napadnutom rozhodnutí, ktoré po uzavretí procesu dokazovania završovalo dané správne konanie. V procese správneho konania teda bolo navrhovateľke porušenie predmetného ustanovenia bezpochyby preukázané.

Pokiaľ navrhovateľka namietala v odvolaní porušenie jej procesných práv v priebehu správneho konania, odporkyňa poukázala na to, že v rámci správneho konania bola navrhovateľka riadne vyzvaná, aby uplatnila svoje procesné práva a vyjadrila sa tak k predmetu správneho konania ako aj k podkladom pre rozhodnutie (záznam vysielania napadnutého programu a jeho písomný prepis/popis), čo aj urobila a dňa 08.08.2012 doručila odporkyni svoje písomné stanovisko. Tvrdenia navrhovateľky, že mu nebolo umožnené uplatniť právo na obhajobu, vyjadrovať sa k dôkazom a podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní sú preto celkom zjavne nepravdivé. Aj námietka nenariadenia ústneho pojednávania je nepravdivá, pretože ako vyplýva z administratívneho spisu, napriek tomu, že správny orgán nie je povinný vždy nariadiť ústne pojednávanie, v tomto prípade tak odporkyňa urobila na výslovnú žiadosť navrhovateľky a nariadila ústne pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo v sídle odporkyne 25. septembra 2012. Navrhovateľka bola na ústnom pojednávaní riadne vypočutá, vyjadrila sa k predmetu správneho konania, ako aj k predmetu ďalších správnych konaní, pri ktorých požiadala o vypočutie, k vyžiadaniu záznamov vysielania sa však nijako nevyjadrila a nevzniesla žiadne námietky. Uvedené vyplýva priamo zo Zápisnice z ústneho pojednávania, ktorá je súčasťou administratívneho spisu správneho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie.

Na námietky nezákonnosti vyhotovenia prepisu odvysielaného záznamu odporkyňa uviedla, že prepis/popis skutkového stavu je odporkyňou vyhotovovaný priamo zo záznamu vysielania a to výlučne z praktických dôvodov. V písomnej korešpondencii zasielanej vysielateľovi, ktorou je najmä oznámenie o začatí správneho konania a meritorne rozhodnutie v danej veci, je potrebné presne uviesť zistený skutkový stav. Nakoľko je vysielanie elektronických médií zvukovou, prípadne zvukovo-obrazovou komunikáciou, je potrebné ju pre tieto účely zachytiť aj v písomnej podobe. Vysielateľ a v danom prípade aj navrhovateľka, bola s prepisom/popisom skutkového stavu od začiatku správneho konania oboznámená. V priebehu správneho konania mala možnosť (na čo bola vyzývaná), vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, teda aj k prepisu/popisu skutkového stavu. Navrhovateľka však nenamietala nesprávnosť tohto podkladu a nevzniesla ani žiadnu inú námietku k nemu. Odporkyňa preto žiadny z

podkladov pre rozhodnutie nemala dôvod považovať za sporný. Správnosť obsahu prepisu/popisu je pritom možné overiť jednoduchým porovnaním s obsahom vysielania navrhovateľa.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočné až chaotické odôvodnenie druhu a výšky uložených sankcií, odporkyňa uviedla, že v prípade programu Farma bolo voči navrhovateľke začatých 10 správnych konaní, z ktorých boli tri začaté vo veci možného porušenia § 20 ods. 3, tri vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a tri vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Správne konanie č. 338-PLO/O-4384/2012 bolo začaté vo veci možného porušenia § 39a ods. 2 s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii. Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa v uvedenom období v súvislosti s programom Farma a jeho možným rozporom s § 20 zákona o vysielaní a retransmisii začala deväť správnych konaní, z ktorých dve po dôkladnom oboznámení sa a zhodnotení skutkového stavu zastavila. Intenzita a najmä frekvencia výskytu nevhodných obsahov vo forme vulgárneho vyjadrovania a slovnej agresivity bola v programoch Farma, ktoré boli predmetom posudzovania v správnych konaniach, ktoré odporkyňa zastavila nižšia a s prihliadnutím na tieto skutočnosti dospela k záveru, že označenie predmetných programov v zmysle JSO ako nevhodných pre maloletých do 15 rokov je postačujúce a z toho dôvodu predmetné správne konania zastavila.

Odporkyňa v každom rozhodnutí, ktorým uložila navrhovateľke sankciu za odvysielanie programu Farma rozhodovala v rámci zákonom zverenej správnej úvahy a pri odôvodnení jej výšky sa vysporiadala so všetkými kritériami, ktoré na určenie výšky pokuty stanovuje § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Okrem zákonom stanovených kritérií vzala odporkyňa pri odôvodňovaní výšky uloženej sankcie do úvahy aj predchádzajúce rozhodnutia, ktorými bola navrhovateľka sankcionovaná za opakované porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Odporkyňa poukázala na to, že pri určovaní výšky pokuty pristupuje ku každému prípadu vždy individuálne, skúma všetky okolnosti spáchaného správneho deliktu. Z uvedeného vyplýva, že každé porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii vychádza zo skutkových okolností konkrétneho prípadu a preto nemožno v súvislosti s výškou uloženej sankcie hovoriť o rovnakom porušení zákona. Odporkyňa zhodnotila konkrétny skutkový stav programu Farma z 20. apríla 2012 a svoje závery odôvodňujúce výšku uloženej pokuty uviedla v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na str. 22.

Odporkyňa zároveň odmieta tvrdenie navrhovateľky, že udeľuje finančné sankcie bez logického odôvodnenia. Navrhovateľka zavádzajúco, bez uvedenia úplnej informácie argumentuje rozdielnymi výškami sankcií, ktoré odporkyňa uložila v jednotlivých správnych konaniach za vysielanie programu Farma. Rozdielne výšky sankcií však majú svoje zákonné odôvodnenie, nakoľko sankcia 1500 eur bola uložená za porušenie § 20 ods. 4, sankcia 3500 eur bola uložená za porušenie § 20 ods. 3 a úhrnná sankcia 5000 eur, tak ako tomu je v prípade týmto odvolaním napadnutého rozhodnutia, bola uložená za porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Zákomom stanovené rozpätie pre uloženie sankcie za porušenie § 20 ods. 3 je širšie (od 3319 € do 165 969 eur) ako zákonom stanovené rozpätie pre uloženie sankcie za porušenie § 20 ods. 4 (od 663 € do 66 387 €), čomu zodpovedá aj výsledná sankcia uložená jednotlivými rozhodnutiami. Je teda logické a pravdepodobné, vychádzajúc z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii, že sankcia za porušenie § 20 ods. 4 bude nižšia ako v prípade sankcie za porušenie § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Pokiaľ sa jedná o úhrnnú sankciu 5000 eur, táto bola uložená za spáchanie dvoch správnych deliktov v súbehu, reflektuje teda porušenie oboch povinností.

Z uvedeného podľa názoru odporkyne jednoznačne vyplýva, že sankcie uložené rozhodnutiami, ktoré uvádza navrhovateľka vychádzajú z logického uvažovania, zodpovedajú závažnosti konkrétnych správnych deliktov, miere zavinenia, spôsobu porušenia povinnosti, sú v súlade so zákonom stanoveným rozsahom pre uloženie pokuty za sankcionované konanie a vzhľadom na dané okolnosti sú primerané, navyše stále sa pohybujúce v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

K námietke navrhovateľky, že v predmetných prípadoch sa jednalo o pokračujúci správny delikt odporkyňa uviedla, že na to, aby mohli byť jednotlivé porušenia zákona o vysielaní a retransmisii považované za čiastkové útoky v rámci jedného pokračujúceho správneho deliktu, musia tieto čiastkové útoky naplniť definíciu pokračujúceho trestného činu. Čiastkové útoky musí spájať objektívna súvislosť v čase, spôsobe spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Predmetom správnych konaní, ktoré boli začaté v súvislosti s vysielaním programu Farma v období mesiacov marec až jún 2012 však bolo možné, samostatné porušenie § 20 ods. 3, § 20 ods. 4 alebo § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii. V prípade správneho deliktu podľa § 20 ods. 4 sa jedná o nesprávne uplatnenie JSO, konkrétne v danom prípade o nesprávnu klasifikáciu programu v zmysle hodnotiacich kritérií ustanovených pre jednotlivé vekové kategórie maloletých. K naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 20 ods. 3 je potrebné, aby vznikla potenciálna možnosť, že odvysielaným obsahom by mohlo dôjsť k ohrozeniu morálneho vývinu maloletých.

Podľa názoru odporkyne, z vyššie uvedeného vyplýva, že sa jedná o dva rôzne správne delikty, ktorých skutková podstata je iná. Rozdielnemu obsahu týchto povinností zodpovedá aj rozdielny rozsah pokút, ktoré je možné uložiť za ich porušenie.

Odporkyňa ďalej uviedla, že v prípade správnych konaní č. 308-PLO/O-3597/2012, 309-PLO/O-3598/2012, vedených samostatne vo veci možného porušenia § 20 ods. 3, v prípade správnych konaní č. 290-PLO/O-3292/2012, 337-PLO/O-4383/2012, vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 a v správnych konaniach č. 291-PLO/O-3293/2012, 292-PLO/O-3294/2012, 289-PLO/O-3291/2012, 342-PLO/O-4388/2012 vedených vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii, sa jedná vždy o samostatné porušenie uvedených ustanovení. Jedná sa o rôzne, spolu nesúvisiace skutky, ktoré boli spáchané iným spôsobom, iným konaním účastníka konania a v rôznych dňoch. Obsahy, ktoré naplnili hodnotiace kritériá stanovené JSO sa v každom zo začatých správnych konaní líšili, čo je zrejme a vyplýva aj z povahy formátu Farma, ktorý prináša rôzne situácie, sprostredkúva dianie na farme a divákovi prináša to najzaujímavejšie z udalostí a života súťažiacich na farme. Je zrejme, že pri spracovaní takéhoto typu programu vysielateľ vždy vyberá rôzne, často vypäté scény a situácie, za účelom spestrenia a zatriktívnenia svojho vysielania a je teda logické, že k naplneniu nevhodných obsahov dôjde zakaždým iným spôsobom.

K naplneniu skutkovej podstaty podľa § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii došlo v predmetných správnych konaniach tiež odlišným spôsobom, keď bol alkohol prezentovaný raz ako odmena za vykonanú prácu, inokedy ako prostriedok na rozprúdenie zábavy, v ďalšom zo správnych konaní napr. ako liek na citové problémy. Spoločné pre uvedené konania je len to, že každé z nich prezentuje maloletým nesprávny vzor správania, v dôsledku čoho môže dôjsť k ohrozeniu ich morálneho vývinu. Poukázala pritom aj na rozsudok najvyššieho súdu č. 3SŽ/41/2011, v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol, že ani porušenie rovnakej skutkovej podstaty v rámci jednotlivých vydaní rovnakého programu, automaticky nezakladá pokračujúci správny delikt, nakoľko aj keď išlo o časovo súvisiace skutky, ktorými bola naplnená tá istá skutková podstata správneho deliktu, nie je medzi nimi dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a nie je daná ani objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania.

Z uvedeného je podľa názoru odporkyne zrejme, že samotná skutočnosť, že páchatel' porušil tú istú povinnosť nestačí na vyhodnotenie jeho konania ako pokračujúceho správneho deliktu. Ak k porušeniu povinnosti môže dôjsť rôznymi spôsobmi, tak posúdenie určitého konania, či naplnia znaky správneho deliktu uskutočňuje správny orgán správnu úvahou, preto musí posúdiť všetky okolnosti daného prípadu, teda každý prípad posudzovať individuálne. V prípadoch, na ktoré poukazuje navrhovateľka, mohla odporkyňa rozhodnúť len za použitia správnej úvahy, keďže každé konanie predstavovalo osobitný a hlavne odlišný spôsob porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3 alebo § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii a ich subsumovanie pod príslušnú právnu normu bolo možné len na základe posúdenia konkrétnych okolností každého prípadu, a preto bolo nevyhnutné individuálne pristúpiť aj k posúdeniu, či sa jednalo o samostatné skutky, alebo čiastkové útoky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona o vysielaní a retransmisii) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) 27. marca 2013, oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov, včítane vyjadrenia odporkyne z 3. decembra 2012, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 291-PLO/O-3293/2012 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nie je možné vyhovieť.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 a 4 zákona o

vysielaní a retransmisii.

Podľa § 20 ods. 3 programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vyselať v čase od 6.00 h do 22.00 h.

Podľa ods. 4, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a) (ďalej len "jednotný systém označovania").

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá pokutu.

Podľa § 67 ods. 5 písm. d/, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak vysela programy a iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie alebo emocionálny stav v čase od 6.00 h do 22.00 h (§ 20 ods. 3),

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle odvolacích dôvodov navrhovateľky bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal procesnými dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľky.

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslanca a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona o vysielaní a retransmisii, vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu. V oblasti výkonu štátnej správy zákon o vysielaní a retransmisii v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd

poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávacom prípade odchyliť. Námetka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočnú určitosť a preskúmateľnosť výroku rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť tento subsumovať pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom. V danom prípade je aj podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne určité, akým programom, v akom vysielaní, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov je potrebné program ako celok posúdiť z hľadiska jeho možného negatívneho vplyvu na morálny vývoj maloletých. Porušenie ustanovení zákona o ochrane maloletých predmetným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania, s prihliadnutím na kontext celého programu. Nemožno preto prisvedčiť navrhovateľke, že pre posúdenie rozporu so zákonom mala odporkyňa uviesť vo výroku jednotlivé slová, vety, slovné spojenia, ktoré mohli ohroziť morálny vývoj maloletých.

Najvyšší súd považuje za vecne správne uvedenie jednotlivých nežiaducich slov, výrokov a formulácií v dôvodoch rozhodnutia, pretože práve podľa obsahu dôvodovej časti rozhodnutia možno s istotou konštatovať naplnenie znakov „vulgárneho jazyka“ a „slovnej agresivity“ aj v kontexte celého programu. Rada zdôvodnila aj kontext použitia expresívnych výrazov vo vzájomných hádkach súťažiteľov, ktoré sú výrazom vzájomnej nenávisťi a agresivity. Intenzita týchto výrazov je vysoká a v kombinácii so sprievodnými gestikulačnými prejavmi súťažiacich naplnili pojem slovnej agresivity, ktorá je v zmysle JSO dôvodom pre stanovenie nevhodnosti a neprístupnosti pre maloletých do 18 rokov. Uvedenie takýchto súvislostí vo výroku rozhodnutia by bolo práve v rozpore so zákonnou požiadavkou stručnosti a zrozumiteľnosti výroku. Výrok rozhodnutia, pokiaľ ide o uvedenie skutkovej vety (konanie porušujúce zákon), nemôže slúžiť na to, aby bol zoznamom jednotlivých inkriminovaných výrokov samostatne, ale aby dal podklad pre subsumovanie danej skutkovej vety pod príslušnú právnu kvalifikáciu a uloženie sankcie.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že jej údajné protiprávne konanie malo byť posúdené ako pokračujúci správny delikt, najvyšší súd z obsahu spisu ani z okolností daného prípadu v kontexte ostatných navrhovateľkou označených správnych konaní nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. V tejto časti sa najvyšší súd stotožnil s argumentáciou odporkyne uvedenou v rozhodnutí ako aj vo vyjadrení k odvolaniu z 3. decembra 2012, ktoré odporkyňa oprela o citáciu relevantných rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach a od ktorej nemá najvyšší súd dôvod sa odkloniť ani v prejednávacom prípade. Navrhovateľka svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnila, neoznačila živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

K právnomu posúdeniu porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3, 4 zákona o vysielaní a retransmisii, za konanie v jednočinnom súbehu, ktorý spočíva v odvysielaní programu Farma 20. apríla 2012 o cca 20:23 hod. s označením podľa JSO do 15 rokov, najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii, programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6:00 hod. do 22:00 hod. a na základe kvalifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný na ochranu maloletých uviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (JSO), pričom podľa § 1 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 579/2007 Z. z. sa programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikujú ako nevhodné a neprípustné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá.

Je nesporné, že program bol odvysielaný mimo časového rozpätia stanoveného zákonom. Odporkyňa na str. 12 až 18 napadnutého rozhodnutia podrobne uviedla dôvody, pre ktoré kvalifikovala odvysielaný program ako nevhodný a neprípustný pre vekovú skupinu do 18 rokov, pričom vyjadrila správnu úvahu k charakteru programu nasledovne:

„Ako vyplýva zo skutkového stavu, nezanedbateľnú časť programu tvorili scény, ktorých súťažiaci konzumovali alkohol a zobrazovali ich konanie pod jeho vplyvom. Toto konanie bolo plné slovnej agresivity, nenávistných a vulgárnych prejavov. Alkohol bol označený ako odmena za dobre vykonanú prácu ale aj ako prostriedok na spríjemnenie si dňa. Všetky popísané situácie predstavujú vzorce správania, ktoré sú negatívnym príkladom pre vekovú skupinu maloletých, ktorí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masových médií. Média predstavujú jeden z najhlavnejších zdrojov informácií pre maloletých. Je všeobecne známe, že sledovanie televízie je jednou z najpreferovanejších záľub maloletých a často krát televízia predstavuje zvukovú kulisu domácnosti, bez toho, aby bola priamo sledovaná.

Neraz nie je v schopnostiach maloletého pochopiť obsah niektorých scén a v tomto prípade najmä prezentáciu požívania alkoholu ako bežného prostriedku na uhasenie smädu, riešenie problémov a zahnanie nudy. Práve toto nepochopenie samotnej podstaty je spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo, že maloletí si osvoja určitý model správania, bez toho, aby porozumeli a vnímali nevhodnosť tohto ich následného osvojeného konania.

Spôsob spracovania daného programu prezentuje manipulovanú realitu, keďže účastníci sú prostredníctvom úloh postavení pred situácie, ktoré v reálnom každodennom živote nie sú všedné. Program, svojím celkovým vyznením je podľa názoru Rady spôsobilý ohroziť morálny vývin maloletých, a preto bolo povinnosťou účastníka konania zaradiť ho do vysielania v čase medzi po 22:00 hod. a 06:00 hod.

Zhrnutím faktov uvedených vyššie dospela Rada k záveru, že odvysielaním programu v danej podobe a jeho zradením do vysielania o cca 20:23 hod. došlo k porušeniu § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Zároveň, vzhľadom na frekvenciu, intenzitu a kontext výskytu nevhodných obsahov, ako aj spôsob spracovania predmetného programu Rada skonštatovala, že jeho označenie ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov je v rozpore s podmienkami ustanovenými Jednotným systémom označovania. Vzhľadom na uvedené Rada rozhodla, že odvysielaním predmetného vydania programu Farma došlo k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.“ Najvyšší súd má za to, že uvedené závery korešpondujú s obsahom programu, tak ako bol podrobne uvedený v prepise vysielania na str. 3 - 9 napadnutého rozhodnutia a ktorý zodpovedá odvysielanému programu tak ako bol predložený najvyššiemu súdu v zázname z vysielania.

Pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku tvrdila, že v konaní pred správny orgánom došlo k porušeniu jej práv garantovaných Ústavou SR, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu, že jej bola odňatá možnosť konať pred správny orgánom a správny orgán postupoval v konaní v rozpore so zákonom, tieto skutočnosti najvyšší súd pri preskúmaní predmetného rozhodnutia nezistil. Odporkyňa v zákonom stanovenej lehote a zákonom stanoveným spôsobom riadne začala správne konanie, pričom aj v ďalšom postupe dodržala všetky procesné ustanovenia, konala s navrhovateľkou ako s účastníkom konania, ktorý bol prítomný na ústnom pojednávaní, ako vyplýva zo zápisnice z 25. septembra 2012. Právo na súdnu ochranu navrhovateľky taktiež porušené nebolo, nakoľko o jej opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu po ústnom prejednaní veci rozhodol nezávislý a nestranný súd. Preto tieto námietky navrhovateľky posúdil najvyšší súd ako účelové.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočne odôvodnenú výšku pokuty, najvyšší súd považoval túto jej námietku za účelovú a neodôvodnenú, nakoľko z napadnutého rozhodnutia odporkyne vyplýva, že pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty zohľadnila závažnosť správneho deliktu, ktorá bola pomerne vysoká, nakoľko jednak poskytovala nesprávne informácie rodičom o vhodnosti programu pre maloletých a taktiež nesprávne vzory správania pre maloletých, pričom vzala zároveň do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľka vykonala určité zvukové úpravy vulgarizmov; mieru zavinenia, keďže navrhovateľka v danom prípade zodpovedá objektívne, ale zároveň už bola v minulosti opakovane právoplatne sankcionovaná za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 a 4 zákona o vysielaní a retransmisii; rozsah a dosah vysielania, navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom; trvanie a následky porušenia povinností, z rozhodnutia a jeho odôvodnenia vyplýva, že predmetný program bol odvysielaný 20. apríla 2012 v hlavnom vysielacom čase, a preto mohol jeho nevhodný obsah ovplyvniť

pomerne veľkú skupinu maloletých divákov, ako aj spôsob porušenia povinnosti ktorý je uvedený vo výroku rozhodnutia a taktiež sa vysporiadala s otázkou, že nedošlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a že nebola uložená osobitná sankcia samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pre túto oblasť neexistuje a taktiež dôležitou skutočnosťou je tá, že uložená sankcia vo výške 5 000 € je vzhľadom na zákonné rozpätie umožňujúce uloženie pokuty vo výške od 3319 € do 165 069 € blízko dolnej hranice rozpätia.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky 10 písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.